

Arrest

nr. 198 146 van 18 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. CALLEWAERT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. 195 134 van 16 november 2017 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 30 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECKE, die loco advocaat J. CALLEWAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 maart 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partij samen met haar gezinsleden had ingediend op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissing werd niet aangevochten door de verzoekende partij.

1.2. Diezelfde dag nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing. Ze is gemotiveerd als volgt:

"De heer,

[...]

nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° .de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tót verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 17.01.2014 te verlaten."

2. Gegrondheid van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) samengelezen met artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

1. Principes

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat als volgt luidt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan vaneen derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Artikel 62 Vreemdelingenwet leest zich als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)"

De artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen luiden als volgt:

" Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

2. Toepassing in casu

Schending artikel 74/13 Vreemdelingenwet - Schending artikel 8 EVRM – motiveringsplicht.

Verwerende partij is op de hoogte van het feit dat verzoeker meer dan 8 jaar in België verblijft en dus een leven volledig heeft heropgebouwd in België.

In casu rept de bestreden beslissing echter met geen woord over het privé-leven van verzoeker in België.

Uit de rechtsleer blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM het privé-leven beschermt en dit begrip wordt als volgt gedefinieerd door de Raad van Europa:

« Pour les Juges de Strasbourg, la vie privée est un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive⁹. Ce concept est notamment plus large que celui de droit à l'intimité [privacy] et concerne une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir. En 1992, la Cour a ainsi déclaré :

Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.¹⁰

De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur. »

Vrije vertaling :

"Voor de rechters van Straatsburg, is het begrip privé-leven een breed begrip dat zich niet leent aan een beperkende omschrijving. Dit bijzonder concept is breder dan het recht op privacy en betreft een gebied waarbinnen een persoon vrij zijn persoonlijkheid kan ontwikkelen en laten bloeien. In 1992 verklaarde het Hof:

Het zou te beperkend zijn, het begrip te beperken tot een "intieme kring" waarbinnen dewelke iedereen zijn leven kan leiden zoals hij kiest en de buitenwereld hiervan volledig uit te sluiten.

Respect voor het privé-leven dient tot op zekere hoogte, ook het recht te omvatten voor een individu om relaties te ontwikkelen.¹⁰ Het privé-leven omvat bijgevolg noodzakelijkerwijs het recht om relaties met anderen en met de buitenwereld te ontwikkelen."

Hetzelfde rapport gaat voort :

« Pour savoir si une décision de déportation d'une personne d'un Etat contractant est compatible avec le respect de sa vie privée et familiale, la Cour évalue l'étendue des liens entre l'individu concerné et les pays hôte et de destination (le pays d'origine). Pour ce faire, elle prend notamment en considération :

- la durée du séjour et la connaissance de la langue et de la culture de l'un ou l'autre Etat ;
- l'existence de liens familiaux et d'un cercle social dans l'un ou l'autre Etat ;
- l'incidence de la déportation sur leurs relations avec les membres de la famille restés sur place ;
- toute autre considération personnelle, telle que l'état de santé ou des facteurs psychologiques, de nature à rendre la déportation particulièrement pénible pour l'individu concerné.

Ces facteurs sont ensuite mis en balance avec les raisons invoquées à l'appui de la déportation – prévention de la criminalité et des désordres en cas d'infraction pénale ou bien-être économique du pays lorsque celui-ci dispose d'une politique stricte d'immigration – pour déterminer si l'ingérence dans la vie familiale est proportionnée au besoin. » ¹

Vrije vertaling :

"Om te kunnen nagaan of een beslissing tot verwijdering van een persoon van een Verdragsluitende Staat in overeenstemming is met zijn privé-en gezinsleven, beoordeelt het Hof de omvang van de relatie tussen het individu en het gastland van bestemming (het land van herkomst). Om dit te doen, houdt het Hof onder meer rekening met:

- de duur van het verblijf en de kennis van de taal en cultuur van elke Staat;
- het bestaan van familiebanden en een sociale kring in elke Staat;
- de invloed van de verwijdering op de relaties de achtergebleven familieleden;
- ieder andere persoonlijke overweging, zoals de gezondheid of psychologische factoren, die van aard zijn om de verwijdering bijzonder moeilijk te maken voor het betrokken individu.

Deze factoren worden vervolgens afgewogen tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel."

De Raad van Europa stelt duidelijk dat ieder andere persoonlijke overweging die de verwijdering bijzonder moeilijk zou maken voor de betrokkene door de Staten in rekening moeten worden genomen vooraleer ze beslissing om een vreemdeling te verwijderen.

Het privé-leven valt weldegelijk onder de bescherming voorzien door artikel 8 EVRM en hieronder vallen dus ook sociale relaties.

Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé-leven van verzoeker en het noodzakelijk belang om verzoeker te dwingen terug naar Afghanistan te gaan.

Zoals de Raad van Europa het heeft gesteld (zie hierboven) diende verwerende partij de aangehaalde elementen af te wegen "tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of

het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel."2

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt bovendien duidelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de Minister rekening dient te houden met het privé-leven van de betrokkene.

In casu rept de bestreden beslissing met geen woord over het privé-leven van verzoeker hoewel verwerende partij, gezien de 9bis aanvraag, op de hoogte is van privé-leven van verzoeker in België.

Verzoeker is bovendien psychisch ziek. Ze lijdt aan een post traumatisch stress syndroom. Een terugkeer kan nefast zijn.

Ook hierover is er geen enkele motivering terug te vinden in de bestreden beslissing.

Eerste besluit:

- de bestreden beslissing schendt het artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet in geval van gedwongen terugkeer

- de bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht omdat er op geen enkele manier wordt gemotiveerd over een mogelijke schending van het artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel: Schending artikel 3 – Artikel 2 EVRM – Motivering

De bestreden beslissing rept met geen woord over het risico op schending van de artikelen 2 en 3 EVRM in het geval van gedwongen terugkeer naar Afghanistan.

Nochtans blijft de situatie in Afghanistan verslechteren.

Het rapport van april 2016 de RSN stelt het volgende:

"2015 saw the highest-recorded numbers of civilian casualties in Afghanistan, exceeding those recorded in 2014 by 4%, with 11,002 civilian casualties (3,545 deaths and 7,457 injured)..."

A change in the nature and seasonality of fighting was also evident, with increased numbers of complex attacks, indiscriminately facilitated by opposition groups in civilian-populated areas in the traditionally 'quieter' winter season, a trend that has continued into 2016...

....

Of particular concern is the nature of these attacks, which show increasing disregard for human life with the employment of "targeted killings of civilians, complex and suicide attacks, as well as indiscriminate and illegal pressure-plate Improvised Explosive Devices (IEDs)", most observed.

...

67.4% of Afghans reporting that they always, often, or sometimes fear for their personal safety, the highest percentage in a decade."

De situatie in Afghanistan is, zoals de tegenpartij ook weet heel volatiel. De situatie in Afghanistan is, zoals de tegenpartij ook weet heel volatiel.

Zo kan verwezen worden naar het EASO Country of Origin Report: Afghanistan Security Situation van januari 2015, te vinden op de website van het CGVS waarin duidelijk te lezen valt dat de situatie in Afghanistan steeds gevaarlijker wordt:

"According to Ruttig and Münch, the withdrawal of foreign troops has had an impact on the areas that they used to secure. In those areas, which are now left to the ANSF, insurgents increasingly take control of territory, and attack administrative centres and security installations.(72) The International Crisis Group (ICG) described how the transition initiated a new phase in the war, characterised by fighting between the ANSF and insurgent groups. The latter have failed to capture major towns and cities and some areas are even more secure due to the withdrawal of IMF. However, the overall trend is one of decreasing government control outside the larger towns and cities, escalating violence and more insurgent attacks.(73)

Ruttig and Münch reported that since 2013, insurgents have made increasing territorial gains and cut off major highways, especially in the north. They sometimes symbolically capture abandoned ISAF bases, such as Kejran, Daykundi in October 2013 and ANSF bases, such as Omna district, Paktika, in late May 2014 and Ghaziabad, Kunar, in February 2014. The insurgents launch major assaults around the country on administrative centres and security checkpoints. The aim is to capture territory and hold it, such as at Yamgan, Badakhshan, and Qaisar and Ghormach districts of Faryab. They operate in fronts of several hundred fighters. So far, the ANSF has repelled most attacks and regained control over district administrative centres and security installations, but the UN Secretary General reported that ANSF have not been able to curtail insurgents' presence and freedom of movement, especially in remote districts. However, the expansion of the ALP and local uprisings have pushed them back from other areas, for example in Ghazni province.(74)

UNAMA confirmed that the closure of ISAF bases and transfer of responsibilities to the ANSF caused changing dynamics in the conflict. In the second half of 2013 and the first half of 2014, AGEs challenged the ANSF by conducting attacks in larger groups of fighters and more civilians were caught in crossfire and ground engagements. However, in some areas, ANSF succeeded in holding the territory after the closure of an ISAF base, which resulted in fewer civilian casualties in those respective areas(75).

Between 1 March and 15 August 2014, the UN recorded a total of 11,320 security incidents relevant to the work, mobility and safety of civilians in Afghanistan. This was an increase compared to 2012 and 2013, but the number was still lower than in 2011.(76)"4

Het aantal burgerslachtoffers stijgt dan ook. Sinds de laatste keer dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het dossier werd onderzocht, is het aantal burgerslachtoffers jaar na jaar gestegen.

De toetsing die verwerende partij maakte, is dan ook niet langer actueel en geenszins aangepast aan de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Verzoeker verwijst naar het EASO Country of Origin Report: Afghanistan van januari 2015, dat stelt:

"The UN Secretary General reported considerable casualties among security forces, civilians and insurgents for the period between 1 June and 15 August 2014.(97)

ANSF

In 2013 and 2014, ANSF suffered the highest numbers of casualties since the insurgency started. For the first time in the conflict, insurgents have been able to inflict nearly as many ANSF casualties as they suffered themselves. According to data provided by the Afghan government, more than 13,000 ANSF have been killed in the conflict, most of them after 2010.(98)

Civilian population (99)

In the first half of 2014, UNAMA documented 4,853 civilian casualties (1,564 killed and 3,289 injured), a 24% increase compared to the same period in 2013.(100) From January to September 2014, UNOCHA reported 7,965 civilians killed or injured in the conflict.(101)"

For the first time since UNAMA started recording civilian casualties in 2009, more civilians were killed and injured in ground engagements, including rockets, mortars and grenades and crossfire, than any other type of violence. The regions where ground engagements and crossfire led to the most civilian casualties are the South, South-East and East. In previous years, the majority of civilian victims were due to IEDs. The vast majority of civilian casualties is attributed to AGEs.(103)

According to UNAMA, IEDs are still frequently detonated in public places, such as markets, populated areas, or places frequented by civilians. This tactic, which includes suicide and complex attacks, is the second highest cause of civilian casualties in the conflict. Insurgents placed, for example, PPIEDs on footpaths and roads that killed and injured civilians on foot, riding bicycles, in buses, taxis or in private cars. IEDs caused most civilian victims in the south and south-east. Other tactics making victims among civilians include: targeted killings (tribal elders, civilian government officials, mullahs and civilian justice officials); air attacks; escalation of force incidents(104); and abductions.(105)

In the first half of 2014, UNAMA reported 30 civilian casualties resulting from abuses and operations by, or fighting between Pro-Government armed groups.(106)

The Afghan conflict causes a steady increase in civilian casualties from Explosive Remnants of War (ERWs): unexploded ordnances (UXOs) and abandoned explosive ordnances (AXOs).(107)5

De grafiek in het EASO-rapport (p. 26) toont een enorme stijging van het aantal burgerdoden.

Verzoeker verwijst naar het Country Information and Guidance-rapport Afghanistan: Security and humanitarian situation van augustus 2015, in verband met het stijgend aantal burgerdoden:

"4.1.1 The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) documented 47,745 civilian casualties (17,774 deaths and 29,971 injuries), as a result of conflict related violence, between 1 January 2009 and 31 December 2014. Whilst injuries to civilians steadily increased between 2010 and 2014, the number of deaths fluctuated, increasing in 2011 compared to 2010, then reducing in 2012 and 2013 before rising again in 2014 to a record 10,548 civilian casualties (3,699 deaths and 6,849 injured), the highest number of civilian deaths and injuries in a single year since recording began in 2009, marking a 25 per cent increase in civilian deaths, a 21 per cent increase in injuries for an overall increase of 22 per cent in civilian casualties compared to 2013.1 Note that UNAMA does not claim that statistics presented in its report are complete and that there may be under-reporting civilian casualties given limitations inherent in the operating environment.2 UNAMA attributed 72 per cent of all civilian casualties in 2014 to AGEs and 14 per cent to Pro-Government Forces. Ten per cent of casualties were attributed to ground engagements in which a civilian casualty could not be attributed to a specific party.3 UNAMA reported on 11 May 2015 that:

'From 1 January to 10 May 2015, the Taliban claimed responsibility on their website for 11 separate attacks against legal professionals and court houses which caused 114 civilian casualties (28 killed and 86 injured), an increase of more than 600 per cent from the same period last year. UNAMA documented an additional six incidents of abductions, threats, intimidation and harassment of judicial authorities so far this year.'6 (see the Country Information and Guidance Afghanistan: persons supporting or perceived to support the government and/or international forces)

4.1.4 According to UNAMA, 'The full transfer of security responsibility from international military forces to Afghan national security forces in 2014 significantly impacted civilian protection throughout Afghanistan. The drawdown of international military forces, in particular the reduction of combat air support to Afghan

forces' ground troops, provided the Taliban and other anti-Government armed groups with more opportunities to launch large-scale ground operations in some areas'.⁷ As international military
Page 13 of 32

In 2014, civilian deaths and injuries from ground engagements increased by 54 per cent compared to 2013 making them the leading cause of civilian casualties and the biggest killers of women and children in 2014.⁹

The United Nations recorded 5,075 security-related incidents between 16 November 2014 and 15 February 2015, an increase of over 10 per cent compared to the same period in 2013/2014 and a 33.2 per cent increase against the same period in 2012/2013. In total, 22,051 security incidents were recorded in 2014, a 10 per cent increase against 2013.

Although the total number of civilian casualties decreased in the first three months of 2015 – compared to the same period in 2014 – the number of deaths and injuries resulting from ground engagements rose by eight per cent and remained the leading cause of civilian casualties.¹⁵

Civilian casualties caused by Improvised Explosive Devices (IEDs) rose to its highest in 2014 compared to the previous four years. The number of deaths from IEDs, however, decreased slightly compared to 2010, 2011 and 2013. UNAMA documented 2,978 civilian casualties (925 killed and 2,053 injured) from IEDs in 2014, up three per cent from 2013.

In the first quarter of 2015, IEDs were the second leading cause of civilian casualties resulting in 155 deaths and 275 injured, a reduction of 19 per cent compared with the same period in 2014.

Suicide and complex attacks increased in 2014 and caused 1,582 civilian casualties. Targeted killings, including against tribal elders, civilian government and justice officials, and mullahs, reduced by five per cent compared to 2013, but still

accounted for 1,114 civilian casualties (752 killed and 361 injured). The remaining civilian casualties were caused by: explosive remnants of war, which has more than doubled since 2012, and was the highest since 2009; aerial operations by international forces; summary executions by AGEs, including beheadings and amputations; and abductions and unlawful killings by all parties to the conflict. There were also incidents of house burnings by the Taliban against civilians who expressed opposition to the group. In 2014, UNAMA observed 'a significant increase in human rights abuses committed against the civilian population by Pro-Government armed groups, together with a widespread failure by Afghan authorities to hold these armed groups accountable, and to protect affected civilians and communities.'²⁰ A March 2015 Human Rights Watch report noted that 'More than 13 years after the overthrow of the Taliban government, Afghans continue to suffer serious human rights abuses by government and military officials and their agents. Perpetrators are rarely held to account and the victims are rarely able to gain legal redress. This impunity hinges on the inability or unwillingness of the Afghan government and its institutions, including the military, police, and courts, to challenge the strongmen and militias who operate throughout much of the country. The administration of former President Hamid Karzai installed many powerful warlords and failed to confront others, while many others have been funded by and worked alongside international forces, further entrenching them politically into the fabric of Afghan society.' The report described 'allegations of mass killings, murder, rape, torture, beatings, enforced disappearances, theft, and arbitrary detention. The perpetrators of these abuses are persons in positions of authority or persons who operate with their backing.

These factors led to casualty rates for both Afghan security forces and Afghan civilians in 2014 higher than in any of the last six years. A persistent Taliban presence outside of Kabul indicates that the insurgency is fighting for more than remote district centers, and furthermore that it can regenerate itself and strengthen its military capability. This continued threat will set conditions for greater security challenges in 2015. The escalation in high-profile attacks within Kabul also indicates that the Taliban maintains the capability to threaten the presence of Western interests in the capital. ... For the northern, northeastern, and western regions, civilian casualties from ground engagements in 2014 doubled as compared to 2013. Civilian casualties from ground engagements nearly tripled for the southern region. Taliban activities in Afghanistan's peripheral territories are significant to the overall stability of the state. Notable Taliban activity occurred in four separate Taliban systems, including the southern region, the eastern provinces, Kabul, and the Afghan north. An increased Taliban presence in rural areas in 2014 allowed the Taliban to develop safe-havens and launch attacks against more precious targets, including Kabul.

A surge of terrorist attacks in Kabul in mid-May 2015 saw at least 26 deaths and over 80 injuries: On 13 May, an assault on the Kabul Park Palace Hotel killed 14 people.⁵⁶ An explosion on the Kabul University campus left two professors wounded over the weekend of 16 May. On 17 May an explosion in the Kart-e-Naw neighbourhood was followed by an explosion on Hawashenasi Road, which killed three people, including two young sisters and wounded 20.⁵⁷ A suicide bomb attack near Kabul airport killed three people on 17 May, while at least 18 people were injured.⁵⁸ On 19 May a car bomb exploded next to the Ministry of Justice building, killing five and wounding at least 43 others.⁵⁹ “

Tenslotte verwijzen verzoekers naar de laatste terroristische aanval van de Taliban op 20 april jongstleden in Kaboel:

« Un attentat-suicide à la voiture piégée revendiqué par des talibans et suivi d'une fusillade a secoué, mardi 19 avril au matin, le centre de Kaboul. C'est le pire attentat-suicide perpétré par des talibans cette année dans la capitale afghane. Il a fait au moins 64 morts, des civils pour la plupart, et plus de 347 blessés, selon un bilan donné par le ministère de l'intérieur mercredi 20 avril. »

http://www.lemonde.fr/international/article/2016/04/19/afghanistan-les-talibans-revendiquent-un-attentat-suicide-a-kaboul_4904609_3210.html#gpHA25ASvZBg3JqF.99

De hoedanigheid van vluchteling werd niet toegekend aan verzoeker.

De rechten gewaarborgd door de artikelen 2 en 3 EVRM zijn echter breder dan vluchtelingenstatus zoals gedefinieerd door de Conventie van Genève en door onze vreemdelingenwet.

Deze stelling wordt trouwens onrechtstreeks bevestigd door het arrest van het Grondwettelijk hof van 11 juni 2015 waarin staat te lezen:

“Met betrekking tot de verplichting voor de minister of zijn gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 52/3, dient tenslotte te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten (arrest Kastrati van het Grondwettelijk Hof nr. 141/2006 van 20 september 2006).”

Ook al betreft het huidige bevel geen bevel op basis van het artikel 52/3, desalniettemin kan de overweging worden overgenomen in die zin dat het artikel 3 en 8 dient geëerbiedigd te worden wanneer er een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Vandaar ook dat staat te lezen in de parlementaire documenten:

« het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten »

Besluit:

- de bestreden beslissing houdt een risico in tot schending de artikelen 2 en 3 EVRM in geval van gedwongen terugkeer

- de bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht omdat er op geen enkele manier wordt gemotiveerd over een mogelijke schending van de artikelen 2 en 3 EVRM in geval van gedwongen terugkeer”.

2.2. De verwerende partij repliceert daarop het volgende in haar nota:

“Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 3 en 8 EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat in de beslissing geen woord gerept werd over zijn gezinsleven en zijn verblijf in België van 8 jaar. Volgens hem diende de verwerende partij een afweging te maken in de zin van artikel 8.2 EVRM. Hij stelt te lijden aan een post traumatisch stress syndroom en dat een terugkeer nefast kan zijn. Hij stelt dat de situatie in Afghanistan blijft verslechteren en volatiel is en verwijst naar een rapport van april 2016 van RSN en naar een EASO Country of Origin Report: Afghanistan, waaruit een groot aantal burgerdoden zou blijken.

Hij stelt dat de artikelen 2 en 3 EVRM breder zijn dan het toekennen van de vluchtelingenstatus.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing genomen werd nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 5 juli 2013, op 7 maart 2016 onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Uit een lezing van die beslissing blijkt dat er ingegaan werd op het lange verblijf van verzoeker waarbij werd opgemerkt dat hij zelf verkoos geen uitvoer te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds d.d. 19 juni 2013 bevolen werd om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) en dat hij hieraan geen gevolg heeft gegeven. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Hij toont niet aan op welke wijze zijn langdurig illegaal verblijf afbreuk doet aan de vaststelling dat hij, op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum. De bestreden beslissing diende wel degelijk genomen worden bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat overigens kader binnen de gebonden bevoegdheid van het bestuur.

In de onontvankelijkheidsbeslissing van 7 maart 2016 werd er bovendien ingegaan op de situatie in Afghanistan. Zoals in het verzoekschrift, had verzoeker in zijn aanvraag evenmin elementen aangehaald waaruit blijkt dat hij persoonlijk een gevaar zou lopen. Het louter inroepen van rapporten volstaat niet om een schending aannemelijk te maken van artikel 3 EVRM. Waar verzoeker stelt dat de artikelen 2 en 3 EVRM een ruimere bescherming bieden dan het toekennen van de vluchtelingenstatus, dient erop te worden gewezen dat hij niet vrijgesteld is van het bewijs te leveren dat hij zou blootgesteld worden aan een schending van voormelde hogere rechtsnormen. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het inroepen van algemene artikelen, zonder hierbij een begin van bewijs aan te brengen dat hij persoonlijk dreigt blootgesteld te worden aan mensonwaardige behandelingen in het herkomstland.

Wat de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; Het enige middel mist iedere ernst. Dat immers de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn bewering moet staven met een begin van bewijs, dat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor slechte behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk te maken op artikel 3 EVRM. (cfr. R.v.St. 14 maart 2002, nr. 104.674, zie ook: RVV nr. 25.952 van 10 april 2009 in de zaak nr.32.765).

Waar verzoeker een schending inroept van artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat uit voormelde artikelen geen formele motiveringsplicht voortvloeit.

Uit het administratief dossier blijkt dat er zich een synthesesnota bevindt, waarbij wel degelijk een onderzoek gevoerd werd in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet:

“(…) Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind

☐ *Betrokkenen hebben geen minderjarige kinderen*

2) Gezin- en familielevens:

☐ *De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.*

3) Gezondheidstoestand:

☐ *Betrokkene halen momenteel geen medische elementen aan (…)*

Daar het hele gezin het grondgebied dient te verlaten, toont hij niet aan op welk wijze het bevel een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM. Hij toont niet aan dat hij nog met andere personen een gezinsleven zou vormen en evenmin als zou hij contacten hebben die van die aard zijn dat zij zouden vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Verzoeker stelt dat hij lijdt aan een post traumatisch stresssyndroom, doch toont niet aan dat hij hieromtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou hebben ingediend. Uit het administratief dossier blijkt prima facie enkel dat verzoeker samen met zijn gezin op 15 december 2009 en op 28 mei 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 8 oktober 2012 ontvankelijk doch ongegrond verklaard daar de medische elementen die aangehaald werden voor verzoekers echtgenote, Barikzai Pashtun, niet weerhouden werden door de ambtenaar-geneesheer op 4 oktober 2012. Verzoeker toont niet aan als zou hij aan een medische aandoening lijden die hem zou verhinderen uitvoer te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk

met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat in het arrest nr. 195 134 van 16 november 2017 reeds uitspraak werd gedaan over het volgende:

“2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt aan de partijen bij beschikking van 6 maart 2017 de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. In de beschikking werd in wezen gesteld dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd omtrent het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat de schending van deze bepaling en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet lijkt aangetoond te worden.”

2.2 De verwerende partij heeft op 15 maart 2017 gevraagd te worden gehoord. Zij betoogt ter terechtzitting onder meer dat de bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag dat de aanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing werd het gezins- en het privéleven in overweging genomen. Er werd geen beroep tegen aangetekend. In die zin moest er niet meer over worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3 De verzoekende partij repliceert hierop dat over artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd, krachtens de wet op de formele motivering van de bestuurshandelingen.

2.4 Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verwerende partij, vooraleer over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft beschikt op de aanvraag die de verzoekende partij, samen met haar andere gezinsleden, had ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en waarin –naast een verwijzing naar de criteria van de inmiddels door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 en deze van 26 maart 2009 die volledig werd opgenomen in de eerst vermelde- onder meer was gewezen op de lange verblijfsduur en daaruitvolgende integratie van alle leden van het gezin.

Hoewel in de beslissing aangaande deze aanvraag de elementen die betrekking hebben op de integratie en privéleven niet uitdrukkelijk werden getoetst aan artikel 8 van het EVRM –hetgeen niet noodzakelijk was aangezien een mogelijke schending van deze bepaling niet werd opgeworpen door de aanvragers- heeft de gemachtigde er wel kennis van genomen in het licht van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van het voormelde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zo

werd de vraag onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en werd geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren om aldaar een aanvraag in te dienen. In casu was de gemachtigde van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormden die zouden toelaten dat de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet, zoals de gewone procedure het voorschrijft, zouden indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Niet alleen impliceert dit dat de gemachtigde dus wel degelijk rekening heeft gehouden met het privéleven van de verzoekende partij alvorens over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, bovendien werd wel degelijk een afweging gemaakt tussen de elementen met betrekking tot dat privéleven en de vraag of zij zich terug kon begeven naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen. De verzoekende partij werd daarmee in de mogelijkheid gesteld kennis te nemen van de redenen die de verwerende partij ertoe hebben gebracht de aanvraag onontvankelijk te verklaren en een bevel om het grondgebied af te leveren niettegenstaande haar vermeende privéleven. In die zin toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij erbij zou hebben dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten deze motieven zouden worden herhaald. Zij kende immers het standpunt van de gemachtigde en kon de incompatibiliteit ervan met artikel 8 van het EVRM desgewenst in rechte aanvoeren.

2.5 De verwerende partij heeft derhalve de grond van de beschikking van 6 maart 2017 weerlegd, waardoor deze niet langer standhoudt en een verder onderzoek van de grond van de zaak zich opdringt. Gezien de partijen in de mogelijkheid dienen te worden gesteld hun mondelinge opmerkingen te formuleren met betrekking tot de overige middelonderdelen, dienen de debatten te worden heropend en de partijen opnieuw te worden opgeroepen te verschijnen ter terechtzitting. “

2.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM en de formele motiveringsplicht in dat kader, is niet aangetoond.

2.6. De verzoekende partij kan voorts niet worden bijgetreden waar zij betoogt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet duidelijk stelt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de verwerende partij rekening moet houden met het privéleven van de betrokkene. Deze bepaling legt enkel op rekening te houden “*met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*”

2.7. De verzoekende partij stelt verder dat zij psychisch ziek is, en lijdt aan een post traumatisch stresssyndroom, dat een terugkeer nefast is en dat hierover geen enkel motief is terug te vinden in de bestreden beslissing.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat zij weliswaar beweert, doch op geen enkele wijze aantoont dat zij een aandoening heeft die haar belet terug te keren naar haar land van herkomst. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij enig belang heeft bij dit middelonderdeel.

2.8. Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.9. In een tweede middelonderdeel betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing met geen woord rept over het risico op schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM in geval van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan, terwijl de situatie er blijft verslechteren. Zij betoogt verder dat de rechten gewaarborgd door de artikelen 2 en 3 van het EVRM breder zijn dan de vluchtelingenstatus zodat de weigering van de hoedanigheid van vluchteling niet in de weg kan staan van het onderzoek naar de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

In de beslissing van 7 maart 2016 over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, had de verwerende partij het volgende geoordeeld:

Ook halen betrokkenen de gevaarlijke situatie in Afghanistan aan, veroorzaakt door de oorlog en diverse gewapende conflicten, en zij verwijzen hiervoor naar diverse rapporten die deze algemene situatie beschrijven. Echter, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van

mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Aangezien betrokkenen allen aangeven afkomstig te zijn uit Kabul dient de situatie aldaar beoordeeld te worden. Hier stelt de RVV in hun beslissing d.d. 17.02.2016 inzake de asielaanvraag van de drie meerderjarige zonen het volgende: "Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op voorgaande dient vastgesteld te worden dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet."

Betrokkenen beweren dat zij Afghanistan verlaten hebben vanwege het gewapend conflict en de problemen met de Taliban, doch zij leggen geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen Afghanistan verlaten hebben vanwege het gewapend conflict en de problemen met de Taliban volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

Deze beslissing werd aan de verzoekende partij betekend, zodat zij kennis had van de motieven en zij zich ertegen in rechte kon verweren. Dat deze motieven nogmaals in het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten zouden moeten worden opgenomen is dan ook niet aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partij erop wijst dat de situatie volatiel is en dat de toetsing die de verwerende partij maakte niet langer actueel is en evenmin aangepast aan de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij, moet worden benadrukt dat de Raad in haar arresten van 17 februari 2016 inzake de meerderjarige zonen van de verzoekende partij, waarnaar in de beslissing aangaande de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt verwezen, had geoordeeld op grond van de specifieke situatie in Kabul en op basis van de informatie vervat in het COI Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie Kabul" van 19 november 2015. De verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met verwijzingen naar en citaten uit rapporten die dateren van voor die datum of die geen betrekking op de specifieke situatie in Kabul om aannemelijk te maken dat het standpunt van de verwerende partij achterhaald zou zijn. Zij licht verder ook niet toe wat dan wel haar "specifieke omstandigheden" zijn, hetgeen des te meer klemmt nu zij zelf verwijst naar algemene rapporten over de veiligheidssituatie zonder meer. In de mate dat zij verwijst naar "*de laatste terroristische aanval van de Taliban op 20 april (2016) in Kaboel*", doet dit geen afbreuk aan de vaststelling, in de voormelde rechtspraak van de Raad, dat "*niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, [...] er geen gewag [kan] gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten*".

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het onderzoek naar de veiligheidssituatie in Kabul waarnaar de verwerende partij had verwezen in de beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 maart 2016 niet langer actueel of adequaat zou zijn. Evenmin toont zij aan dat in weerwil van het hiervoor gestelde, zij alsnog het risico zou lopen op een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Kabul.

2.10. Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS